

DOINA BÂRCĂ

Doina Bârcă s-a născut în comuna Cervenia, județul Teleorman, în anul 1953. Are editate volumele de poezii: „Scrinul cu sentimente”, „Poemele dorului”, „Ferestrele bucuriei”, „Când anii trec...” și este coautor la „Poeziile copilăriei”. „Simfonia gândurilor mele” este volumul care se va lansa în luna ianuarie 2019. A participat cu material la zece antologii, reviste și publicații cu caracter literar, a scris prefața la 12 cărți.

„Profunzimea relației sale cu viața pune pe cântar nu durata, ci frumusețea vieții pe un taler, iar pe celălalt dragostea pentru frumusețile însoțitoare ale anotimpurilor. Poeme cu parfum de baladă locală, o iubire ce se vrea și este reprezentă minunile din creația sa. Pământul Teleormanului, Cervenia natală (care a născut și a primit generații după generații, au vraja lor, cu amintirile, cu frumusețile și nostalgiile lor chemătoare) este pentru poeta Doina Bârcă suportul creației care se adresează sufletului nostru cu un cântec ce redeșteaptă în noi dorul de frumos atât de necesar dăinuirii, un imn și un steag al spiritului! Locurile nasc oameni! Oamenii înobilează locurile! Mulțumim Teleormanului că ne-a dăruit o... Doina Bârcă! Doamnă, vă așteptăm cu noi buchete culese, aduse nouă spre delectare... inspirate de glasul <<Pădurii Nebune>>”, afirmă Florin Anghel Vedeanu, admirator de frumos.

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

DEZMIERDARE

Parcă de-o vrajă tulburat.....
În goliciunea toamnei te dezmierd,
simțind că doruri mistice m-apasă,
Și nu știu cum să fac să nu te pierd!

Te-aș îmbrăca în soarele-amiezii,
Să strălucești lipindu-te de mine,
Ori poate-n rochie de albe frezii,
Să mă îmbăt de mult miros de tine.

M-am răzgândit: te-mbrac în curcubeul,
ce-apare ca un prețios trofeu,
când ploaia care s-a sfârșit suspină,
că nu mai e stăpână peste trupul tău....

Dar cred că cel mai bine e....
Să te descânt în cântec și iubire,
Să te prefac în dragoste și dor,
Iar când să mor, să mor din drag de tine.

DANSUL STELELOR

Sfințite candelabre ale nopții

Stelele de jar în jocul lor,
ne-au amăgit că ne vor schimba sortii,
Ca eu și tu să fim nemuritori.

Și-n dansul lor cu unduiri sublime,
Ne-a amețit ducându-ne în ceruri...
Iar noi cu însușiri divine,
Mergeam pe cărăruia dintre doruri.

Beatitudinea ce o simțeam,
Ne-a dat curaj nebun de-a ne uni,
Și fără nouri, fără cer și stele,
Striveam tristeți în fiecare zi .

Nu mai doream să fim nemuritori,
nici să credem în însușiri divine,
Doream doar viața s-o putem trăi,
Ca-ntr-o poveste... eu, cu tine!

Să privim pomii care dau în floare,
cu-arama lor de bucurii,
că ești romanța mea nepieritoare,
buketul meu de melodii.

VORBE

-Ce vești îmi mai aduci băiete dragă,
Tu, care-ai colindat prin lume?
-Măicuță, rău m-am înșelat,
Nu știu cu ce să-ncep a-ți spune.

Și-n lume-s flori, și munți și ape,
Și oameni, și păduri și cer,
N-am putut să le simt ca pe-ale noastre,
Ce-s mândre-n străluciri de giuvaer.

Aveam acolo bani, dar nu aveam căldura,
Ce o simțeam din sufletu'-alor mei,
Nu te aveam pe tine mamă și nici limba,
Nici doina, ciocârlia, ori dansul călușei.

N-aveam asprimea tatei, ce-nțelept sfat îmi da:
Oriunde-n astă lume, să nu îmi uit glia.
Să nu-mi uit domnitorii, istoria, mândria,
Că-n lumea asta aspră, una e ROMÂNIA!

-Aici pământul Dacic în veci va fi slăvit,
De-i cinsti toate astea, vei trăi fericit.
Iar de mai pleci prin lume, te rog sa le spui lor,
Ca MÂNDRA ROMÂNIE-i tărâmul zeilor.

IUBESC VIAȚA

Sunt călătoare pe drumul amintirii,
Pe care am iubit și am iertat,

M-am supărat, am răs, am plâns,
Ori am fost purtătoare de păcat.
Pe drumul vieți-s călătoare și acum,
Viața nu-mi cere socoteală încă,
Din vise ce-am avut,
parte s-au spulberat,
Și-am doruri care încă mă frământă.
IUBESC VIAȚA cu tot ce îmi dă ea,
E tot frumoasă, cu bune și cu rele..
Cu-n singur gând nu mă împac:
Să-mi iau la revedere de la ele.

PRINOS TOAMNEI

Îmi place Toamna croșetând
Iubiri desculțe pe drumuri de brumă,
Și alinând copacii desfrunziți,
Ori adunând în munți oile-n turmă.

Coboară, Toamnă, și-nvață-mă tăcerea,
Când îți aud a câta oară ploaia?
Și în liniștea nopții, când totu-i adormit...
Inundă-mi în neștire cu stropii reci odaia.

Si tot polenul aurit ce-a mai rămas răzleț,
Pe florile ce-ntârzie s-adoarmă,
Adună-l, te rog, Toamnă într-un tablou mareț
Să-l șterg în fiecare an cu-a ochilor năframă.

Să mă cufund în galben și în gri,
Să cânt cu tine simfonii știute,
Să te aștept în fiecare an...
Să-ți dau tribut bruma mea de la tâmple!

0%

User Rating: Be the first one !

